

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

5. dubna 2017*

„Řízení o předběžné otázce — Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora — Nařízení (EU) č. 604/2013 — Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané v některém z členských států státním příslušníkem třetí země — Žádost o mezinárodní ochranu podaná státním příslušníkem třetí země, který požívá doplňkové ochrany — Použitelnost postupu zpětného přijetí“

Ve věci C-36/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Verwaltungsgericht Minden (správní soud v Minden, Německo) ze dne 19. ledna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 25. ledna 2017, v řízení

Daher Muse Ahmed

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan a D. Šváby, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 17 odst. 1 a článků 20 až 33 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31).

* Jednací jazyk: němčina.

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Daherem Muse Ahmedem a Bundesrepublik Deutschland (Spolkovou republikou Německo), zastoupenou Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkovým úřadem pro migraci a uprchlíky, dále jen „Úřad“), vztahujícího se k rozhodnutí, jímž Úřad zamítl žádost Dahera Muse Ahmeda o azyl, shledal, že nejsou dány důvody, které by zakazovaly jeho přemístění do Itálie, upozornil jej na skutečnost, že by mohl být do Itálie přemístěn, neopustí-li Německo, a zakázal mu vstup a pobyt v délce 30 měsíců ode dne jeho přemístění.

Právní rámec

Narižení č. 604/2013

- 3 Body 4 a 5 odůvodnění narižení č. 604/2013 stanoví:

„(4) Podle závěrů z Tampere by měl [společný evropský azylový systém] v krátké době rovněž zahrnovat jasnou a proveditelnou metodu určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl.

(5) Tato metoda by měla být založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak pro dotčené osoby. Mělo by být zejména možné urychleně určit příslušný členský stát tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu.“

- 4 Článek 1 uvedeného narižení stanoví:

„Toto narižení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států [...]“

- 5 Článek 2 písm. b) a c) uvedeného narižení stanoví:

„Pro účely tohoto narižení se rozumí:

[...]

b) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95/EU [Evropského parlamentu a Rady ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9)];

c) ‚žadatelem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.“

- 6 Článek 18 odst. 1 téhož narižení stanoví:

„Členský stát příslušný podle tohoto narižení je povinen:

[...]

b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;

- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“

7 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 604/2013 stanoví:

„Řízení o určení příslušného členského státu se zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě.“

8 Článek 23 odst. 1 až 3 tohoto nařízení stanoví:

„1. Pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Žádost o přijetí dotčené osoby zpět se předkládá co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac [...]

Pokud žádost o přijetí zpět dotčené osoby vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožadovanému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2.

3. Pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.“

9 Článek 24 odst. 1, 2 a 4 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

2. Pokud členský stát, na jehož území se osoba zdržuje bez povolení k pobytu, odchylně od čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí [(Úř. věst. 2008, L 348, s. 98)] rozhodne o vyhledávání v systému Eurodac podle článku 17 nařízení (EU) č. 603/2013, předkládá se žádost o přijetí zpět v případě osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nebo c) tohoto nařízení, nebo osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta konečným rozhodnutím, co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac [...]

[...]

4. Pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navracení v souladu se směrnicí 2008/115/ES.

[...]“

10 Článek 26 odst. 1 tohoto nařízení zní následovně:

„Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. [...]“

Směrnice 2013/32/EU

11 Článek 10 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60), stanoví:

„Při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu rozhodující orgán nejprve určí, zda žadatelé splňují podmínky pro uznání za uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda mají nárok na doplňkovou ochranu.“

12 Článek 33 této směrnice, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, zní následovně:

„1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle nařízení (EU) č. 604/2013, nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu podle směrnice 2011/95/EU, považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřípustnou.

2. Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pouze pokud:

a) mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát;

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

13 Dne 7. prosince 2015 požádal v Německu D. M. Ahmed o azyl. Následně podal Úřadu dne 30. června 2016 oficiální žádost o azyl.

14 Z vyhledávání v systému „Eurodac“ vyplynulo, že dotyčný již požádal o mezinárodní ochranu v Itálii dne 17. října 2013, takže Úřad dne 25. srpna 2016 požádal italské orgány, aby přijaly D. M. Ahmeda zpět na základě nařízení č. 604/2013.

15 Dopisem ze dne 9. září 2016 zamítly italské orgány uvedenou žádost o přijetí D. M. Ahmeda zpět z důvodu, že tento požívá doplňkové ochrany v Itálii a k jeho případnému přemístění by mělo dojít v rámci platných dohod o zpětném přebírání osob.

16 Rozhodnutím ze dne 25. listopadu 2016 Úřad zamítl žádost D. M. Ahmeda o azyl z důvodu její nepřípustnosti, shledal, že nejsou dány důvody, které by zakazovaly jeho přemístění do Itálie, upozornil jej na skutečnost, že by mohl být do Itálie přemístěn, neopustí-li Německo, a zakázal mu vstup a pobyt v délce 30 měsíců ode dne jeho přemístění.

17 D. M. Ahmed toto rozhodnutí napadl před předkládajícím soudem.

- 18 Předkládající soud má pochybnosti o použitelnosti nařízení č. 604/2013, které upravuje postup zpětného přijetí, na státního příslušníka třetí země požívajícího mezinárodní ochrany v jiném členském státě.
- 19 Nicméně pro případ, že by se tato ustanovení na takovou situaci, jakou je situace dotčená v původním řízení, vztahovala, se uvedený soud táže, zda se v takové situaci může žadatel o azyl dovolávat uplynutí lhůty pro předložení žádosti o přijetí zpět stanovené v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 604/2013. Dotazuje se také na podmínky pro počítání běhu těchto lhůt a dopad, který by mohlo mít opožděné předložení žádosti o přijetí zpět na určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl.
- 20 Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Minden (správní soud v Minden, Německo) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba použít články 20 až 33 nařízení č. 604/2013 na žadatele o azyl, kteří již požívají doplňkové ochrany v členském státě?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

- 2) Může se žadatel o azyl dovolávat přesunu příslušnosti dožadujícího členského státu z důvodu uplynutí lhůty pro předložení žádosti o přijetí zpět (čl. 23 odst. 3 nařízení č. 604/2013)?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, může žadatel o azyl rovněž uplatnit přesun příslušnosti, je-li dožádaný členský stát nadále připraven ho převzít?
- 4) V případě záporné odpovědi na třetí otázku, lze z výslovného nebo implicitního souhlasu (čl. 25 odst. 2 nařízení č. 604/2013) dožádaného členského státu dovodit, že tento stát je připraven převzít žadatele o azyl?
- 5) Může dvouměsíční lhůta, která je stanovena v čl. 23 odst. 2 prvním pododstavci nařízení č. 604/2013, končit po uplynutí tříměsíční lhůty, která je stanovena v čl. 23 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 604/2013, pokud dožadující členský stát nechá uplynout dobu přesahující jeden měsíc od počátku běhu tříměsíční lhůty, než podá žádost o konzultaci databáze Eurodac?
- 6) Považuje se žádost o mezinárodní ochranu za podanou ve smyslu čl. 20 odst. 2 nařízení č. 604/2013 od okamžiku vydání prvního osvědčení o prohlášení žadatele o azyl, nebo výlučně až v okamžiku, kdy Úřad obdrží uvedené osvědčení nebo podstatné informace, které jsou v tomto osvědčení obsaženy, nebo až po registraci oficiální žádosti o azyl? Zejména:
 - a) Je osvědčení o prohlášení žadatele o azyl formulářem žádosti nebo úředním zápisem ve smyslu čl. 20 odst. 2 nařízení č. 604/2013?
 - b) Je příslušným orgánem ve smyslu čl. 20 odst. 2 nařízení č. 604/2013 orgán příslušný pro přijetí formuláře nebo vyhotovení úředního zápisu, nebo příslušný orgán pro rozhodnutí o žádosti o azyl?
 - c) Považují se formulář nebo úřední zápis za doručené příslušnému orgánu, byly-li mu sděleny jejich základní prvky nebo je třeba pro tyto čely, aby mu byl postoupen originál či kopie úředního zápisu?
- 7) Může mít prodlení mezi prvním požádáním o azyl nebo okamžikem prvního vydání osvědčení o prohlášení žadatele o azyl a předložením žádosti o přijetí dané osoby zpět za následek přesun příslušnosti na dožadující členský stát tím, že se analogicky uplatní čl. 23 odst. 3 nařízení č. 604/2013 nebo vznik povinnosti na straně dožadujícího členského státu uplatnit své právo vyhradit si příslušnost podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 604/2013?
- 8) V případě kladné odpovědi na některou z variant sedmé otázky, po uplynutí jak dlouhé lhůty lze mít za to, že žádost o přijetí zpět byla předložena zjevně opožděně?

- 9) Lze mít v případě žádosti o přijetí dané osoby zpět, v níž dožadující členský stát uvádí pouze datum vstupu na své území a datum předložení oficiální žádosti o azyl a nikoli datum prvního požádání o azyl nebo datum, kdy bylo vydáno první osvědčení o prohlášení žadatele o azyl, za to, že byla podána ve lhůtě podle čl. 23 odst. 2 prvního a druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, nebo je taková žádost „neúčinná“?

K předběžným otázkám

- 21 Pokud nelze rozumně pochybovat o odpovědi na položenou předběžnou otázku, může Soudní dvůr podle článku 99 svého jednacího řádu kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.
- 22 Toto ustanovení je třeba uplatnit v projednávané věci.
- 23 Vzhledem k vyřízení projednávané věci formou tohoto usnesení, přijatého na základě článku 99 jednacího řádu, není namístě rozhodovat o žádosti o zrychlené řízení.

K první otázce

- 24 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda se ustanovení a zásady nařízení č. 604/2013 upravující přímo či nepřímo lhůty k předložení žádosti o přijetí zpět vztahují na situaci, jakou je situace dotčená v původním řízení, kdy státní příslušník třetí země podal žádost o mezinárodní ochranu v členském státě poté, co mu byla přiznána doplňková ochrana v jiném členském státě.
- 25 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že uvedená pravidla, jejichž cílem je upravit postup pro přijetí dané osoby zpět stanovený v tomto nařízení, s tím, že žádost o přijetí dané osoby zpět musí být předložena v přiměřené lhůtě, se s ohledem na svou povahu vztahují pouze na situace, v nichž lze takový postup právoplatně zahájit na základě uvedeného nařízení.
- 26 Rozsah použití postupu pro přijetí dané osoby zpět je vymezen v člancích 23 a 24 nařízení č. 604/2013. Zatímco se článek 24 uvedeného nařízení vztahuje na případy, kdy žádná nová žádost o mezinárodní ochranu nebyla v dožadujícím členském státě podána, článek 23 tohoto nařízení upravuje situace, jakou je situace dotčená v původním řízení, kdy taková žádost v uvedeném členském státě podána byla.
- 27 Z článku 23 odst. 1 uvedeného nařízení vyplývá, že v takových situacích se zpětné přijetí může týkat pouze přemístění osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) téhož nařízení.
- 28 Uvedená tři ustanovení se v příslušném pořadí vztahují na žadatele, jehož žádost se posuzuje, na státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jež vzala zpět žádost, která se posuzuje, a na státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost byla zamítnuta.
- 29 Jelikož okolnost, že státní příslušník třetí země požívá doplňkové ochrany přiznané jiným členským státem, než je stát, který se zabývá určením příslušného členského státu, nemůže být chápána tak, že žádost podaná uvedeným státním příslušníkem třetí země se posuzuje nebo byla vzata zpět v jiném členském státě, je třeba určit, zda taková osoba může být považována za státního příslušníka třetí země, jehož žádost byla v jiném členském státě zamítnuta.
- 30 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013 neupřesňuje, zda zamítnutá „žádost“, na kterou toto ustanovení odkazuje, je žádostí o mezinárodní ochranu nebo žádostí o azyl *stricto sensu*.

- 31 Pokud by mělo být uvedené ustanovení vykládáno tak, že odkazuje na zamítnutí žádosti o azyl, mohlo by se případně vztahovat na státního příslušníka třetí země, který požívá doplňkové ochrany, jelikož podle čl. 10 odst. 2 směrnice 2013/32 lze tuto ochranu přiznat pouze poté, co se určí, že žadatel nesplňuje podmínky pro přiznání postavení uprchlíka.
- 32 Tento výklad čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013 nicméně nelze přijmout.
- 33 Uvedený výklad by totiž znamenal připustit, že unijní normotvůrce v tomto ustanovení použil slovo „žádost“ v několika různých významech, neboť odkaz obsažený v uvedeném ustanovení na skutečnost, že dotčená osoba „učinila žádost v jiném členském státě“ se s ohledem zejména na článek 1 a čl. 20 odst. 1 uvedeného nařízení nezbytně váže k podání žádosti o mezinárodní ochranu.
- 34 Z ustálené judikatury navíc vyplývá, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, bod 34).
- 35 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 2 písm. c) nařízení č. 604/2013 definuje „žadatele“ jako státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, „kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto“.
- 36 Přestože uvedené nařízení neobsahuje výslovnou definici „žádosti“, jeho čl. 2 písm. b) definuje pojem „žádost o mezinárodní ochranu“. Ustanovení uvedeného nařízení ostatně obecně používají výrazy „žádost“ a „žádost o mezinárodní ochranu“ bez rozlišení, aniž by na rozdíl od nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 50, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 109), odkazovala na „žádost o azyl“.
- 37 Navíc čl. 24 odst. 2 a 4 nařízení č. 604/2013 výslovně odkazuje, s cílem vymezit režim použitelný na osobu uvedenou v čl. 18 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení v situaci, kdy tato osoba nepodala novou žádost o mezinárodní ochranu, na skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým se zamítá „žádost o mezinárodní ochranu“ podaná touto osobou, pravomocné, či nikoliv.
- 38 Kromě toho článek 33 směrnice 2013/32 jasně odlišuje případy, kdy žádost o mezinárodní ochranu není posuzována podle nařízení č. 604/2013, od případů, kdy taková žádost může být odmítnuta jako nepřípustná z důvodu, že „mezinárodní ochrana byla přiznána v jiném členském státě“.
- 39 Unijní normotvůrce měl tedy za to, že takové zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, o jaké jde v původním řízení, musí být učiněno formou rozhodnutí o nepřípustnosti podle článku 33 uvedené směrnice, a nikoli formou rozhodnutí o převzetí a neposouzení, podle článku 26 uvedeného nařízení, což vede k určitým důsledkům, zejména pokud jde o procesní prostředky vůči zamítavému rozhodnutí.
- 40 Tento závěr nemůže narušit naplnění cílů uvedených v bodě 5 odůvodnění uvedeného nařízení směřujících k zaručení jednak účinného přístupu k řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany a jednak urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu, protože státní příslušník třetí země, jako je státní příslušník dotčený v původním řízení, již požívá mezinárodní ochrany.
- 41 Z článku 23 odst. 1 nařízení č. 604/2013 ve spojení s čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení tedy vyplývá, že členský stát nemůže právoplatně žádat jiný členský stát o zpětné přijetí, v rámci postupů stanovených tímto nařízením, státního příslušníka třetí země, jako je státní příslušník dotčený v původním řízení, který podal žádost o mezinárodní ochranu v prvně uvedeném členském státě poté, co mu byla přiznána doplňková ochrana v uvedeném jiném členském státě.

- 42 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že ustanovení a zásady nařízení č. 604/2013 upravující přímo či nepřímo lhůty k předložení žádosti o přijetí dané osoby zpět nejsou použitelné na situaci, jakou je situace dotčená v původním řízení, kdy státní příslušník třetí země podal žádost o mezinárodní ochranu v členském státě poté, co mu byla přiznána doplňková ochrana v jiném členském státě.

K druhé až deváté otázce

- 43 S ohledem na odpověď na první otázku není namístě odpovídat na druhou až devátou otázku.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Ustanovení a zásady nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, upravující přímo či nepřímo lhůty k předložení žádosti o přijetí dané osoby zpět, nejsou použitelné na situaci, jakou je situace dotčená v původním řízení, kdy státní příslušník třetí země podal žádost o mezinárodní ochranu v členském státě poté, co mu byla přiznána doplňková ochrana v jiném členském státě.

Podpisy.